

te. Sandheden er jo selvfølgelig, at man ikke sikrer, at der er kompetente kvinder.

Men jeg vil så godt tage en anden ting op, også i forbindelse med KL, og det er så kvindernes placering på ledelsesposter i hele det kommunale system; ministeren har det jo selv med i sin redegørelse. Det er meget sølle: Der er syv-otte kommunalbestyrelsesmedlemmer, og det til trods for, at vi lagde kommunerne sammen, og at vi ved, at der var mange kommunaldirektører, der i den sammenhæng gik af. Vi, ligestillingsordførerne, havde faktisk for et par år siden et møde med KL og sagde, at det måtte kunne lade sig gøre at få mere end syv-otte borgmestre i fremtiden. Det kunne det ikke, og hvorfor? Fordi kvinderne ikke er der, hvorfor personerne til topposterne rekrutteres. Det er f.eks. i direktionerne i de enkelte kommuner, der er i størrelsesordenen 16 pct. kvinder. Der er ikke kvinder i dem, og man rekrutterer ikke fra de øvrige ledelsesposter. Og derfor er der ingen rekruttering til kommunaldirektørerne. Kvinderne er ikke der, hvor man rekrutterer fra.

Hvis det så var det eneste med KL, men nu, vi har diskuteret forskere, er det også interessant, at Aalborg Universitet har lavet en undersøgelse, hvori man konstaterer, at der for så vidt intet er sket i 27 år, når det drejer sig om antallet af kvindelige adjunkter og antallet af kvindelige professorer. Der er 26 pct. kvindelige adjunkter, og der er faktisk et fald, når det drejer sig om antallet af kvindelige professorer, fra 11 pct. til 9 pct. Men det interessante er, at de faktisk finder ud af hvorfor, nemlig fordi kvinderne ikke er der, hvor stillingerne er. For kvinderne er på de humanistiske fag og ikke på de naturvidenskabelige fag, og det er der, stillingerne har været. Og nøjagtig de samme mønstre vil vi finde i en virksomhed som Nykredit, som har været med til en konference, ministeren selv har været på, og hvor man sagde: Kvinderne er ikke der, hvorfor vi rekrutterer lederne. Det er altså ikke nok, at der kommer kvinder ind på arbejdsmarkedet, kvinderne skal også være de rigtige steder – der, hvorfra topledelse rekrutteres.

En rapport fra McKinsey her for nylig siger, at vi ikke ændrer på det her, medmindre kulturen på ledelsesplanerne ændres. Og med det menes der, at hvis man skal stå til rådighed 24 timer i døgnet, vil kvinderne ikke komme ind på de stillinger. De søger dem simpelt hen ikke, og det gælder selvfølgelig også stillingerne på kommunaldirektørgangene. Kvinderne søger

ikke ind, for de kan ikke søge ind, hvis de skal stå til rådighed hele døgnet.

KL 15:18

Man kan undre sig over, at det også er tilfældet på almindeligt kommunalt niveau, men det er det altså, og så bliver vi nødt til at kigge på de kulturer. Man undrer sig måske ikke så meget, når det drejer sig om kæmpe virksomheder – og selvfølgelig slet ikke i øjeblikket – men skulle det virkelig være sådan på kommunalt niveau, at kvinderne skulle stå til rådighed bare for at betjene en borgmester eller kommunalt valgte bestyrelsesmedlemmer? Det er altså fantastisk.

Men det er jo ikke meget bedre i den statslige sektor, vil jeg sige til ministeren. Vi har to kvindelige departementschefer, hvorfor? Ja, det kan være Rip, Rap og Rup-effekten, men det kan også være, fordi kvinderne ikke er der, hvor stillingerne er, og så kan det ikke nytte noget, at vi bare kommer med gode ord. Det er også lidt afgørende, at vi spørger: Hvad gør vi så for at få kvinderne placeret der, hvor stillingerne er? Det vil jeg sige, at det kræver et meget aktivt arbejde, hvis vi skal have kvinderne frem.

Nu er jeg så heldig, at der ikke har været noget gult lys. (*Anden næstformand* (Søren Esperesen): Der er 10 minutters taletid). Er der 10 minutter i dag? Nå, det var jeg slet ikke klar over. Så har jeg masser af tid, det er fint.

Så kan jeg gå videre, for det fører mig nemlig til at sige, at vi skal gøre en særlig indsats for at få kvinderne over i de sektorer, hvor stillingerne er, og det kræver jo, at vi analyserer det. Når det drejer sig om f.eks. universiteterne, vil det i meget høj grad også dreje sig om de naturvidenskabelige områder, hvis det er der, stillingerne er. Eller det kan være de økonomiske områder. Og så må vi spørge os selv, hvordan vi får kvinderne derover.

Der har de jo lavet et interessant – siger jeg, for jeg er jo kemiingeniør fra langt tilbage i tiden – eksperiment med en ny undervisningsform på nogle gymnasier, hvor de underviser i kemi på den kvindelige måde. Det vil altså sige, at de tilrettelægger undervisningen sådan, at den også er interessant for kvinderne, og det betyder faktisk, at de får rekrutteret en masse kvinder til nogle naturvidenskabelige fag, som kvinderne normalt ikke tager. Derfor tror jeg, at hvis vi skal komme videre på det her felt, skal vi altså faktisk begynde at kigge på, om vi kan få kvinderne andre steder hen end dér, hvor de er i dag.

Nu var jeg faktisk ikke klar over, at der var 10 minutter. Jeg tror, at vi har været i den vildfarel-